

река. Свечерявало се.

– ПопадиѸке!

– Какво, бе?

– Хайде тук да спим. До реката.

– Ами, да спим!

Взела сандѸка, изкарала одеяла да си постелят и видели момчето вътре.

– А бе, божи сине, какво правиш, бе?

– Е, нали бегаме?

– Леле! ПопадиѸке, той като заспи, ще ме рѸгнеш да го бутна в реката, да се удави.

Той чул. Нали Господ му дал да чува. Посред нощ станал, сложил попа в сандѸка, а той легнал при попадиѸката. Посред нощ:

– Поне, поне! Бутай, бутай!

Бутнали попа във водата и той се удавил.

– Стой, поне! Бягай! – тя не разбрала измамата.

Сложили дрехите вътре, сандѸка на рамото. Побягнали. Зазорило се.

– О бе, божи сине, къде е попът?

– Ами нали каза да го бутнем във водата?

– Хайде тогава да си ходим.

Върнали се вкъщи. Качила се тя горе на камбаната и се скрила: „Куку-мау, куку-мау“. Качил се той горе, хванал я за краката, хвърлил я на земята – убил я. Забил камбаната: „Бам-бум, бам-бум“.

Дошли хората:

– А бе, божи сине, защо биеш?

– Тая жена, попадиѸката, падна и умря.

Взели, погребали я. Той си останал в църквата.

